Η κρίση της χώρας μας, πρωτίστως κοινωνική, πολιτική, πολιτισμική και δευτερευόντως οικονομική, ταπεινή μου γνώμη, είναι θέλοντας και μη ο υποχρεωτικός μεγεθυντικός φακός παρατήρησης των πραγμάτων. Επέλεξα λοιπόν να αναδείξω δυο συμβάντα της μικρής μου πόλης, το καρνάγιο της Σητείας, γιατί αποτυπώνει τη φαύλη διαχείριση των κοινοτικών προγραμμάτων τα τελευταία 24 χρόνια, και την πρόσφατη παράσταση του Θεάτρου της

Σητείας, "2½ Φόνοι και Ένα Μπουλντόγκ", των Ρέππα-Παπαθανασίου σε σκηνοθεσία Μιχάλη Γιαννακάκη. Σύμπτωση: Καρνάγιο και Θέατρο Σητείας έχουν ιστορία 17 χρόνων.

Η αρχική μελέτη του Λιμανιού της Σητείας προέβλεπε μικρό καρνάγιο 200 τ.μ. για επισκευές τοπικών σκαφών, μήκους 15 μ. περίπου. Αυθαίρετη τροποποίηση της μελέτης από το τρίγωνο των Βερμούδων που εξαφανίζει τις ευθύνες, Δήμος, Νομαρχία, Περιφέρεια, τοποθετεί στην άλλοτε γραφική θαλάσσια είσοδο της πόλης έναν μικρό Σκαραμαγκά 8 στρεμμάτων, με δυνατότητα εξυπηρέτησης ταυτόχρονα 2 σκαφών 45 μ. μήκους και 1.700 τόνων το καθένα. Κάτοικοι και Οικολογική Ομάδα προσφεύγουν στο ΣτΕ επικηρυσσόμενοι ως εχθροί του λαού. Δικαιώνονται όμως, η μελέτη ξαναλλάζει, περιορίζοντας όχι τον όγκο του έργου, αλλά τη δυνατότητα του καρνάγιου κατά το ήμισυ. Οι "εχθροί του λαού" δεν έχουν δυνατότητα νέας προσφυγής. Τώρα που το έργο ολοκληρώνεται, όλοι πλέον αντιλαμβάνονται ότι δεν εξυπηρετεί κανέναν. Ούτε τους επαγγελματίες αλιείς, ούτε τους ερασιτέχνες, ούτε τον ιστιοπλοϊκό όμιλο, ούτε τους περιοίκους, ούτε την τουριστική προβολή της πόλης που εξόφθαλμα υποβαθμίζεται περιβαλλοντικά, λειτουργικά, αισθητικά. Για ποιον, λοιπόν, έγινε;

Θα ήταν εξόχως διδακτική για την προσφάτως εκλεγείσα περιφερειακή αυτοδιοίκηση Κρήτης η εκπόνηση διπλωματικής εργασίας για τα λιμενικά έργα του Λασιθίου που εκτελέστηκαν με ευρωπαϊκά κονδύλια, για να δούμε πόσα και πώς τα απορρόφησαν της θάλασσας τα κύματα κυριολεκτικά και μεταφορικά, μήπως και δρομολογήσουμε την απαραίτητη διοικητική και προγραμματική τομή πέρα από ανέξοδες μεγαλοστομίες για διεκδικήσεις περισσότερων πόρων.

Στον αντίποδα ακριβώς του αμαρτωλού καρνάγιου η μικρή μας επαρχιακή κοινωνία δημιουργεί χωρίς ουσιαστική βοήθεια, έναν εξαίρετο πολιτιστικό θεσμό, το Θέατρο της Σητείας, άστεγο ακόμα, με παραγωγή δεκάδων θεατρικών έργων εξαιρετικής ποιότητας, στα οποία έχουν συμμετάσχει εκατοντάδες πολίτες, νέοι κυρίως. Η τελευταία παράστασή του αφορά την εμπνευσμένη ελεύθερη διασκευή ενός βωντεβίλ, είδος γαλλικού ελαφρού θεάτρου, έργου του Ευγένιου Λαμπίς, “Η υπόθεση της οδού Λουρσίν”. Όσοι την είδαμε ξεκαρδιστήκαμε στα γέλια.

Απολίτικο; Δεν νομίζω. Το να μπορείς σήμερα σ' ένα κοινό τρομοκρατημένο από οικονομολόγους και μελλοντολόγους να προκαλείς το γέλιο, με πρώτη ύλη μια θεατρική παράσταση που αναδεικνύει ευρωπαϊκό και σύγχρονο ελληνικό πολιτισμό στη γόνιμη συνύπαρξή τους, είναι εξόχως πολιτικό και ελπιδοφόρο. Μια κοινωνία που δημιουργεί πολιτισμό γεννά την ελπίδα ότι θα γεννήσει και πλούτο.

Στην πρόσφατη εκλογική μου περιπέτεια, είχα την τύχη να γνωρίσω έναν φωτισμένο κτηνοτρόφο, τον Κώστα Καράτζη, που βλέποντας τα σταφύλια να σαπίζουν άκοπα στα αμπέλια και τα ζώα να ψοφούν νηστικά στις μάντρες διατύπωσε μια απλή πρόταση: Να καλλιεργήσουν οι αγρότες της Κρήτης ζωοτροφές για τους κτηνοτρόφους με προφανές όφελος για όλους.

Η Κρήτη έθρεψε γενεές γενεών με ποιοτικά προϊόντα και τώρα εισάγει το 80-90%. Καιρός να ξαναπιάσουμε κείνο το νήμα της διατροφικής αυτάρκειας και ποιότητας που χάσαμε στον λαβύρινθο των στρεβλών επιδοτήσεων και των υπερδιαστασιολογημένων, αχρείαστων και άχρηστων έργων.

Το καρνάγιο και το Θέατρο της Σητείας, δείχνουν το καθένα με τον τρόπο του τον δρόμο για το ξεπέρασμα της κρίσης.

24/11/2010

Αντώ νης Ανηψητάκης
Πολιτικός μηχανικός, επικεφαλής της Ανεξάρτητης Περιφερειακής Κίνησης “Μια Κρήτη. Περιβάλλον - Άνθρωπος”.
(Το άρθρο δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Αυγή, www.avgi.gr)